

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 15 nr. 6

juni 2003

POLITISKE KVANTESPRING

På sine vandringer gennem Athens gader udfordrede Sokrates (470 – 399 f.Kr.) hver dag de unge til at forklare, hvordan de dog var kommet til al den klogskab, de selv mente at bære rundt i deres kønne hoveder. Mange af dem havde udviklet talegaver, der kunne få brusende floder til at forstumme, og deres retoriske krum-spring var så imponerende, at selv de sværeste gymnastiske øvelser ved de Olympiske Lege blegnede i sammenligning. Disse skønne kunster havde de unge lært af velbetalte, omrejsende sofister som Protagoras og Gorgias, der behændigt erstattede ungdommens naturlige søgen efter sandhed med en higen efter retorisk storhed. Den ældgamle genvej til politisk magt og indflydelse.

Sokrates' uudslukkelige spørgelyst var båret af en dyb bekymring for Athens fremtid. Han var overbevist om, at storhed ville blive afløst af forfald, hvis sofisternes elastiske sandhedsbegreber blev målestok for byens politiske virke. Det skete, og Sokrates blev dødsdømt for at lede ungdommen i fordærv med sine evindelige spørgsmål. Og så gik glansen af Athen.

Det er næppe nogen hemmelighed, at størstedelen af vore dages politikere har taget sofisternes relativisering af sandhedsbegrebet til sig. Helhjertet endda. Alligevel lykkes det iblandt at gradbøje sandheden så meget, at filmen simpelthen knækker. Det skete for vores ellers så belærte udenrigsminister Per Stig Møller, da han overfor Berlingske Tidende skulle forklare, hvorfor det stadig var en god ide, at Danmark gik med i angrebet på Irak, selv om man måske aldrig finder de masseødelæggelsesvåben, det hele drejede sig om. Udenrigsministeren sagde: »Sandsynligheden for, at Saddam Husseins våben ikke fandtes, var mindre end sandsynligheden for, at de fandtes, da beslutningen om at gå i krig skulle træffes. Og man træffer en beslutning på grundlag af den viden, man har«.

Det var godt nok imponerende. I ét hug har vor udenrigsminister løftet den politiske sandhed op fra et simpelt relativt begreb til en kvantemekanisk størrelse, der er underlagt Werner Heisenbergs berømte usikkerhedsrelationer. Mindre kan vel heller ikke gøre det, når man er landsmand med Niels Bohr. Nu skal hr. Møller blot udrede de præcise matematiske formler for de beskrevne politiske sandsynligheder. Så er Nobelprisen så godt som i hus. Hvis den ellers blev givet for politisk retorik.

Formålet med sokratiske sandhedssøgen er ikke at finde den endegyldige Sandhed, men at afprøve dybden af ens egen sanddruelighed. Et begreb, der desværre er ved at gå i glemmebogen. Men »gamle politikere« i både USA og Europa er i disse uger ved at få genopfrisket deres personlige forhold til dette væsentlige begreb. De får nemlig besøg af LaRouches nye internationale ungdomsbevægelse. Det er sidste udkald, hvis vi ikke skal dele skæbne med Athen.

ET ØKONOMISK 11. SEPTEMBER?

Med én stemmes flertal, og det vil sige vicepræsident **Dick Cheneys**, vedtog **Det amerikanske Senat** den **23. maj** præsident **George W. Bush**' omdiskuterede skattelettelser til en værdi af **350 mia. dollars**. Regner man alle komponenterne i lovforslaget med over de kommende **10 år**, er der i virkeligheden tale om en gigantisk skattelettelse på knap **1.000 mia. dollars**. For de rige vel at mærke. **80%** af den amerikanske befolkning vil i bedste fald mærke den nye skattelov som en stigning i den disponible indkomst på sølle **1%**, medens de velstillede med en årsindkomst på **1 mio. dollars** eller derover kan se frem til en gennemsnitlig stigning efter skat på **4,4%**. For de allersvageste vil de nye skatteregler endog betyde en indkomstilbagegang, da en række sociale ydelser falder bort. En planlagt kompensation i form af et øget børnefradrag gled ud af lovens endelige udformning.

Den officielle begrundelse for disse massive skattelettelser er nødvendigheden af en »stimulering« af den kriseramte amerikanske økonomi. Men den ekstremt ulige fordeling af den nye skattelovs fordele har fået mange økonomer til at tvivle på, om den overhovedet vil have nogen mærkbar virkning; ud over at øge det i forvejen alt for store hul i de amerikanske offentlige budgetter. At lægge nogle ekstra milliarder dollars i hænderne på en lille håndfuld mennesker, der i forvejen har flere penge, end de kan bruge, vil ikke sætte gang i den amerikanske økonomi.

Samtidig med vedtagelsen af den nye skattelov bevilligede senatet en hævnning af regeringens låneloft med **1.000 mia. dollars**, så forbundsregeringen nu har lov til at gældsætte sig op til **7.400 mia. dollars**. Med en offentlig gæld på **6.500 mia. dollars** ved udgangen af **maj** og et underskud på de offentlige finanser på minimum **350 mia. dollars** i år og mindst **500 mia. dollars** til næste år (udgifterne til en fortsat besættelse af **Irak** og evt. nye militære operationer er ikke medregnet – *red.*), vil det nye bevilligede overtræk på kassekreditten hurtigt blive brugt op. Dertil kommer, at både forbundsregeringens og delstatsregeringernes skatteindtægter var faldende, allerede inden den nye skattelov blev vedtaget. Så, med mindre de nye skattelettelser fremkalder et hurtigt og nærmest mirakuløst opsving i den amerikanske økonomi, er **USA** med ekspresfart på vej mod et totalt sammenbrud i de offentlige finanser.

Kunne det virkelig tænkes, at den amerikanske regering netop ønsker at fremprovokere et sådant sammenbrud? Kunne man forestille sig, at regeringen ønsker at smadre den amerikanske velfærdsstat på samme måde, som man allerede har smadret efterkrigstidens internationale politiske orden? Det mener ihvertfald *The Financial Times* i **London**. I en lederartikel den **23. maj** skrev avisen: »Hvad styringen af finanspolitikken angår, så har de gale taget magten i galehuset«. Ifølge *The Financial Times* er der grund til at frygte, at en gruppe »mere ekstreme republikanere« er i færd med helt bevidst at fremkalde en finanskrise, der kan gennemtvunge sociale nedskæringer af en type og et omfang, man aldrig ville have haft en chance for at få gennemført, hvis de skulle præsenteres under en valgkamp. »For dem er en undergravning af den internationale orden ikke nok, gamle synspunkter om indkomstfordeling kræver også en radikal nytænkning. Der er ikke meget et rationelt flertal kan stille op imod et sådant stormløb: Fornuft har ingen virkning;

økonomiske teorier afvises, og alle beviser på det modsatte ignoreres. Men at se verdens økonomiske supermagt ødelægge verdens måske mest misundelsesværdige skatteposition er altså noget af et syn«.

I en kronik i *The New York Times* den **27. maj** erklærede økonomen **Paul Krugman** sig helt enig i *The Financial Times*' bekymringer og udtrykte lettelse over, at nogen endelig fik sagt »det indlysende«. Han fortsatte: »Det er ikke nogen hemmelighed, at højreorienterede ideologer ønsker at afskaffe sociale programmer, amerikanerne ellers tager for givet. Men det er ikke så lang tid siden, at man ville blive anklaget for at sprede sammensværgelsesteorier, hvis man antydede, at **Bush-regeringens** politik rent faktisk blev udformet af disse ideologer, og at regeringen bevidst førte landet ud i en finanskrise, hvor populære sociale foranstaltninger kunne skæres drastisk ned. Ved at gennemtvunge endnu en gigantisk skattenedsættelse henover et rekordstort underskud har regeringen dog afsløret, at den enten er aldeles inkompetent eller faktisk ønsker en skattekrise (eller måske begge dele).«

Paul Krugman påpegede, at det amerikanske skattniveau allerede er historisk lavt, og med de nye skattelettelser vil den amerikanske føderalskat ligge lavere end under **Eisenhower-regeringen i 50'erne**, hvor de føderale sundheds- og medicinforsikringer endnu ikke eksisterede. Med stigende udgifter til folkepension, pga. af den aldrende befolkning, og stigende forsvarsudgifter, vil regeringen blive tvunget til at øge sin gældsætning.

Hvor længe kan den blive ved med det? Kun så længe de internationale investorer lukker øjnene for det faktum, at verdens eneste supermagt er ved at udvikle sig til en bananrepublik, advarede Krugman. På et eller andet tidspunkt vil obligationsmarkedet reagere: »Når den tid kommer, vil skatterne atter stige, eller også vil sociale programmer, der er blevet helt grundlæggende for den amerikanske livsstil, blive skåret væk. Vi kan være helt sikre på, at højrefløjen vil gøre hvad som helst for at bevare Bush-regeringens skattelettelser – lige nu er regeringen endog kneben med hjemlandsikkerheden for at spare nogle få dollars her og der. Men skal de offentlige finanser balanceres uden skattestigninger, vil det nødvendiggøre dybe nedskæringer der, hvor pengene er: Sundhedsforsikring, medicintilskud og folkepension.«

Så, medens middelklassen og de fattige må bære byrden fra nedskæringerne, får de rige glæden ved skattelettelserne, skrev Krugman og fortsatte: »Hvorfor sker det her? De fleste mennesker er ligeglade, selv dem til venstre. De er ikke klare over, hvor alvorlige fremtidsudsigterne for skatteprovenuet faktisk er, og de læser ikke det ideologerne skriver. De tror, at Bush-regeringen, i lighed med **Reagan-regeringen**, bare vil ændre lidt ved hjørnerne af systemet og ikke ødelægge det sociale sikkerhedsnet, der er blevet opbygget over de seneste **70 år**.«

»Men de mennesker, der nu styrer **Amerika**, er ikke konservative. De er ekstremister, der ønsker at fjerne det sociale og økonomiske system, vi har i dag, og den krise i de offentlige finanser, de er ved at opbygge, vil muligvis give dem den undskyldning, de behøver. *The Financial Times* synes at have forstået, hvad det er, der foregår, men hvornår vågner befolkningen op?«, skrev Paul Krugman.

I en kommentar til artiklerne i *The Financial Times* og *The New York Times* sagde den demokratiske præsidentkan-

didat **Lyndon LaRouche** den **29. maj** til *Executive Intelligence Review*, *EIR*, at det er overvejende sandsynligt, at Bush-regeringen er fuldt bevidst om konsekvenserne af den gennemførte skattepolitik. Men et sammenbrud i de amerikanske offentlige finanser vil ikke kun få konsekvenser for det amerikanske velfærdssystem, advarede LaRouche, det kunne også kaste verden ud i en slags »Økonomisk 11. september«, hvor store banker bryder sammen, pengestrømmen tørrer ud, og den internationale handel går i stå. Ledende finansskredse kan så udnytte situationen til at gennemtvinge nye overnationale kontrolmekanismer, som dem de internationale banker påtvang **Tyskland i 20'erne og 30'erne** via **Bank for International Settlements**, og som man også forsøgte at pålægge **USA**, men som præsident **Franklin D. Roosevelt** satte en stopper for. I et historisk perspektiv er det tankevækkende, at præsident Bush' bedstefar, **Prescott Bush**, var at finde blandt de bankfolk i **Wall Street** og **City of London**, der åbent finansierede og støttede **Adolf Hitlers** magtovertagelse i Tyskland, sagde LaRouche.

Men det er ikke kun en amerikansk statsgældskrise, der kan skabe problemer for verdensøkonomien og det internationale finanssystem. Den nye amerikanske finansminister **John P. Snows** »fleksible« tolkning af begrebet »en stærk dollar« har givet næring til mistanken om, at Bush-regeringen bevidst lader dollaren falde i kurs overfor den japanske **yen** og den europæiske **euro** for at styrke de amerikanske virksomheders konkurrenceevne på eksportmarkederne. Mange frygter endog, at dollarfaldet er en del af den bebudede økonomiske afstraffelse af **Tyskland** og **Frankrig** til gengæld for deres modstand imod USA's militære angreb på **Irak**. Skulle det være tilfældet, ville det i sandhed være at spille hasard med verdensøkonomien. En yderligere svækkelse af dollaren med **20-30%** kan sende **Europa** og **Asien** ud i en økonomisk depression, der vil virke som en boomerang på den i forvejen svage amerikanske økonomi. Samtidig ville en markant afmatning af verdensøkonomien sende en chokbølge gennem den internationale bankverden, hvor de gældstyngede japanske banker kunne starte en dominoeffekt af konkurser, der vil gå kloden rundt.

Agro-Nyt's kilder i finansverdenen advarer om, at den amerikanske regering allerede nu synes at have øjnene stift rettet mod præsidentvalget i **november 2004**. Alle midler

skal tages i anvendelse for at sikre **George W. Bush'** genvalg til **Det hvide Hus**. Og det vigtigste spørgsmål vil som altid være økonomien. Den nuværende præsident Bush ønsker under ingen omstændigheder at gentage sin faders fiasko fra **1992**, hvor denne tabte valget til guvernør **Bill Clinton** kun halvandet år efter at have vundet den første **Golfkrig**.

Det første og vigtigste taktiske skridt til præsident Bush' genvalg syntes at blive taget den **22. april** da præsident Bush overraskende bekendtgjorde, at han ville opfordre føderalbankdirektør **Alan Greenspan** til at blive på posten i yderligere **fire år**. Med sine **77 år** er Greenspan ikke just en logisk kandidat til endnu en periode på denne betydningsfulde post. Men Bush har åbenlyst brug for Greenspans gammelkendte ekspansive kreditpolitik til at holde gang i den skrantende amerikanske økonomi, i hvert fald frem til **november** næste år. Greenspan takkede for tilliden ved at udstede en af sine sædvanlige tågede økonomiske udmeldinger, der denne gang blev tolket som en voksende frygt for **deflation**. Kuren for denne farlige økonomiske sygdom skal selvfølgelig findes i det eneste finanspolitiske middel, Greenspan har kendt i sine snart **16 år** i embedet: Krediteksponering og rentesænkninger.

Agro-Nyt's kilder frygter, at Greenspan atter en gang vil skabe en økonomisk boble, som han gjorde det i **90'erne** på **IT-aktiemarkedet**. Dengang slørede han sin uansvarlige kreditpolitik med en gang vås om »nye teknologier«, der havde skabt »nye økonomiske love«. Nu er det altså frygten for deflation, der skal være forklaringen på den nye økonomiske boble, han har tænkt sig at skabe på obligationsmarkedet oven på den allerede eksisterende boble på det amerikanske boligmarked. Begge bobler kommer på et eller andet tidspunkt til at gå samme vej som IT-boblen, og det kan meget vel blive før præsidentvalget næste år. Og de økonomiske konsekvenser vil blive endnu større.

IRAKS VÅBEN: AT VÆRE ELLER IKKE AT VÆRE

I et omfattende telefoninterview med det amerikanske magasin *Vanity Fair*, der blev optaget den **9.-10. maj**, forklarede den amerikanske viceforsvarsminister **Paul D. Wolfowitz**, hvorfor spørgsmålet om **Iraks** masseødelæg-

LAROCHE I INDIEN

Den **26.-27. maj** var den demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** hovedtaler ved en konference i den indiske delstat **Karnatakas** hovedstad **Bangalore**. Konferencens emne var »*Verdenssituationen efter Irak-krigen*«. Der deltog **260** repræsentanter fra partier og politiske institutioner i flere indiske delstater og regeringen i **New Delhi**. Blandt de udenlandske gæster var **Nuori A.R. Hussain** fra **De Afro-asiatiske Folks Solidaritetsorganisation** i **Cairo, Egypten**, samt højtstående repræsentanter fra **Kinas** ambassade i New Delhi.

Konferencen blev åbnet af **Shri K. Natwar Singh**, tidligere unionsminister i **Indira Gandhis** regering og generalsekretær for **De Alliancefrie Landes Organisation** under topmødet i New Delhi i **maj 1983**. Han understregede nødvendigheden af en multipolarverden, et »**Pax Planetica**«, og behovet for en åben dialog med **USA** for at afdæmpe driften henimod en »hypermagt«.

Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, talte om »civilisationernes og religionernes dialog« med særligt hensyn til Indiens store kultur og den årtusinde-gamle dialog med Kina.

gelsesvåben kom til at spille en afgørende rolle i optakten til invasionen af Irak: »Sandheden er, og det har en masse at gøre med det amerikanske regeringsbureaukrati, at vi lagde os fast på et emne, alle kunne være enige om, hvilket blev masseødelæggelsesvåben som hovedårsag«.

Det var altså af »bureaukratiske årsager« og ikke på grund af nogen akut trussel fra Irak, at man havde fokuseret på masseødelæggelsesvåben. Den udtalelse ramte den internationale presse som en bombe den **27. maj**, og det amerikanske forsvarsministerium måtte hurtigt rykke ud med et dementi. **Wolfowitz** var blevet fejl citeret, sagde **Pentagon**, men da man to dage senere offentliggjorde udskriften af forsvarsministeriets egne båndoptagelser af interviewet, var udtalelsen med, klar og tydelig (ovenstående citat er hentet fra Pentagons egen version –red.). Men mistanken, om at offentligheden var blevet ført bag lyset med et falsk trusselsbillede, fik yderligere næring, da forsvarsminister **Donald Rumsfeld** på et møde i den indflydelsesrige tænketank **Council on Foreign Relations** i **New York** den **28. maj**, på sin sædvanlige ligefremme facon sagde, at det skam var muligt, at irakerne selv havde ødelagt våbnene, inden det amerikanske angreb gik i gang.

Ifølge den britiske avis *The Guardian* den **31. maj** har der i **NATO's** diplomatiske kredse længe cirkuleret et uofficielt referat af et hemmeligt møde, der skulle have fundet sted mellem **Storbritanniens** udenrigsminister **Jack Straw** og **USA's** udenrigsminister **Colin Powell** på **Hotel Waldorf Astoria** i **New York**, umiddelbart inden Powell fremlagde sine »beviser« på eksistensen af Iraks masseødelæggelsesvåben for **FN's Sikkerhedsråd** den **5. februar**. Ifølge dette »Waldorf-referat« skulle både Straw og Powell have været særdeles skeptiske overfor de beviser, de respektive efterretningstjenester lagde for dagen. Powell var især utryg ved de oplysninger, som kom fra Pentagons nye efterretningskontor, **Office of Special Plans**, som var blevet oprettet af viceforsvarsminister Paul Wolfowitz og ledet af **Abram Shulsky** (se også *Agro-Nyt*, maj '03). Powell fortalte Straw, at han havde brugt fire dage på at sortere det værste »skidt« fra. Alligevel var han bange for, at det hele ville »eksplodere i deres ansigter«.

En anonym efterretningsofficer fortalte den **29. maj** til *BBC*, at en embedsmand fra premierministerens bolig i **Downing Street 10**, direkte havde forlangt, at efterretnings-tjenesten inkluderede en helt ubekræftet påstand om, at Irak var i stand til at iværksætte et kemisk eller biologisk angreb indenfor bare **45 minutter**, i en rapport, der blev offentliggjort i **september 2002**.

I slutningen af **maj** nåede pressestormen om bevidst manipulation med efterretningsrapporterne orkanstyrke i USA, og hele syv forskellige offentlige undersøgelser blev sat i værk: **Senatets** efterretningskomité; **Repræsentanternes Hus'** efterretningskomité; udenrigsministeriets, Pentagons, forsvarsledelsens og **CIA's** interne affærskomitéer, samt præsidentens særlige rådgivningskommission for udenrigs-efterretning, **PFIAB**, under ledelse af general **Brent**

forbeholdt avispostkontoret

Scowcroft. Alle skal undersøge, om der er blevet løjet og manipuleret, og i så fald af hvem. Ifølge *Newsweek* har det første medlem af »klikken« i Abram Shulskys Office of Special Plans mistet sin sikkerhedsgodkendelse. De første spæde sammenligninger med **Watergate** i **70'erne** har allerede set dagens lys.

I Storbritannien har tidligere udenrigsminister **Robin Cook** og tidligere kabinetsmedlem **Clare Short** krævet en officiel undersøgelse af, om premierminister **Tony Blair** bevidst har misinformeret og vildledt **Underhuset**.

Herhjemme måtte udenrigsminister **Per Stig Møller** tage et gevaldigt brydetag på almindelige sandhedsbegreber, da han den **3. juni** skulle forklare for *Berlingske Tidende*, hvorfor **Danmarks** deltagelse i krigen imod Irak stadig var legitim. Han indrømmede, at det var jagten på Iraks masseødelæggelsesvåben – og ikke ønsket om et regime-skifte eller forsvaret af irakernes menneskerettigheder – der var det egentlige grundlag for krigen. Udenrigsministeren fortsatte: »Sandsynligheden for, at Saddam Huseins våben ikke fandtes, var mindre end sandsynligheden for, at de fandtes, da beslutningen om at gå i krig skulle træffes. Og man træffer en beslutning på grundlag af den viden, man har«.

Men det er ikke kun sandheden, der er blevet et relativt begreb i udenrigsministerens verden. Også selve virkeligheden er blevet en yderst fleksibel størrelse. Saddam kunne jo fortsat true omverdenen med de våben, han slet ikke havde: »Psykologiske kendsgeminger i politik er også kendsgeminger. Var der tale om spøgelse eller realiteter? I situationen var det for så vidt ligegyldigt«. Orde tunger hæder, at Per Stig Møller ofte fører lange samtaler med **Hamlets** faders ånd oppe på **Kronborg**.

I det ovennævnte interview med *Vanity Fair* forsøgte viceforsvarsminister Paul Wolfowitz i øvrigt at nedtone sine ideologiske forbindelser til den tysk-amerikanske politiske »filosof« **Leo Strauss**, som vi beskrev i detaljer i forrige nummer af *Agro-Nyt*. Det fremgår med al tydelighed, at Wolfowitz er yderst bekymret over den store internationale udbredelse af historien om hans og de øvrige neokonservatives filosofiske rødder.

VALGDEBAT PÅ INTERNETTET

Den demokratiske præsidentkandidat og økonom **Lyn-don LaRouche** har indbudt de øvrige **ni** demokratiske præsidentkandidater til at deltage i en debat om partiets politik, der vil blive transmitteret »live« over Internettet den **2. juli**. Se nærmere på **Schiller Institutets** hjemmeside: www.schillerinstitut.dk.

AGRO-NYT udgives hver måned af **Schiller Institutet**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, e-mail: si@schillerinstitut.dk Internet-adresse: <http://www.schillerinstitut.dk/> Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse. ISSN: 0905-3786 Eget tryk